

ÚVOD

*„Umíš si vůbec představit, jak hloupě to zní, bavit se ve vědecké laboratoři o dobro a zlu? Chápeš to? Dala jsem se na vědu mimo jiné i proto, abych se nemusela podobnými otázkami vůbec zabývat.“
„Ale to právě musíte,“ nedala se Lyra. „Nemůžete zkoumat Stíny, Prach nebo jak už tomu budeme říkat, a tyhle věci úplně pominout, zlo, dobro a tak vůbec. Ostatně Stíny samy říkaly, že je to na vás, vzpomeňte si...“ (Philip Pullman: Jeho temné esence)*

Stojím v kruhu spolužáků a terapeutka mne podporuje, abych neutíkala ze své bolesti a strachu. Tolik let pečlivě budovaná maska ženy, která má vše pod kontrolou, se hroutí. Ta maska byla součástí dávného rozhodnutí „nechci cítit“. Jsem citlivá, vnímavá žena – a už nechci více cítit bolest, smutek a žal, které mi životy na této Zemi v minulosti přinášely. Rozhodla jsem se necítit. Dobře, jsem obrněna před nejtěžším smutkem, ale znamená to, že necítím ani radost, štěstí, lásku. Maska, která mne tak dlouho chránila, mi nyní brání. Doba se mění, staré smlouvy končí, karmické vztahy se rozpadají, mnohé náboženské a duchovní systémy mrtvě kostnatější. Vše, co nestojí na pravdivých, autentických základech, se hroutí. A já chci být pravdivá a autentická, chci žít skutečný život. Chci tuto odvahu přinést milované Zemi darem, a tím ji posílit, přispět k její změně. Terapeutka mne vede přes vrstvy ochran. Proces je bolestný a náročný jako porod, ale je i stejně životodárný a zázračný. Na konci je svoboda, radost a život.

Jsem žena a zažila jsem nesčetně podobných procesů jiných žen, ať už terapeuticky vedených nebo spontánních při ženském sdílení (dle pravidla, že není lepších terapeutek než upřímných a moudrých přítelkyň). Hodina pravdy nastává, když mentální procesy zmlknou, emoce vyjeví zranění a moudrost těla začne odkrývat staré, svobodu duše deformující vzorce. Porodní asistentka volá „Mor na všechny ženy! Co je ženské, to je hnusné!“, věčná optimistka přiznává, že už několik let nedokáže plakat, i když by slzami tak nutně potřebovala uvolnit bolest na srdci, bojovnice za práva žen cítí vražednou, krvelačnou radost mužů z nesmyslného boje pro boj za fiktivní „dobro“, krásná žena ušlechtilých rysů křičí „Musím tě zabít, abys mi nepřipomínal, jaká jsem nula!“. Stíny jsou ozářeny světlem vědomí, aby mohly být léčeny a osvobozeny. Ano, to všechno v sobě máme. Je to naše minulost – a nyní tvoříme svoji budoucnost. Potřebujeme se osvobodit a žít jinak, bez zátěže bolesti, ponížení, viny a hněvu.

Několik tisíc let byla ženská (lunární) část reality drasticky znehodnocována, zraňována, znásilňována a ponižována. Mužská (solární) polarita držela moc v různých formách společenského zřízení, které akademicky nazýváme „patriarchální“. Prosazovala silový a mocenský přístup. Postupně byl svět vnímán pouze z určitých úhlů pohledu a vykládán pouze určitým povoleným způsobem. Realita byla rozštěpena na dva póly, z nichž jeden byl adorován jako hodnotný a druhý odsuzován jako méněcenný. Jemná ženská esence, neviditelná moudrá síť spojující VŠECHNU realitu v celistvý a smysluplný celek, byla pokřivena a narušena. Ztratila tím svoji léčivost a náš svět se nevyhnutelně překlátil do extrému – k uctívání pouze mužského Božství, k odsuzování těla (nebo k jeho stínu, hrubému materialismu), ke zjednodušenému pohledu na člověka jako ploché, z přírodního přirozeného prostředí vytržené a nadřazené bytosti. Plody těchto ran dnes sklízíme.

V našem osobním energetickém poli, v našem osobním i kolektivním vědomí i nevědomí je tolik traumat, že považujeme drastickou realitu minulosti za normu. Už jsme zapomněli, že by něco mohlo být jinak. Teprve když uděláme krok k léčení a vymaníme se z pout, pohlédneme novými očima na obzor. Všechny možnosti jsou otevřené. Dnes více než kdy jindy nám sama Země i vesmír pomáhají, abychom starou zátěž odložili a udělali krok – „kvantový skok“ – do vědomějšího života tady a teď. Není v nebesích, není v utopických světech či na jiných planetách. Je tady, na Zemi, s loukami, které voní i píchají, s ledňáčky i komáry, slunečným dnem i mrazivou nocí. Země je nádherná a je naším domovem. A my se jako omámení probouzíme ze snu, nebo spíše z noční můry, že jsme její vládci,

ničitelé a kontroloři. Stará moudrost se vrací: Země je naší matkou, naše těla jsou částmi jejího těla a naše duše jsou darem vesmíru. Jsme jedno. Můžeme tvořit v souladu s potřebami všech živých bytostí, plynout s vesmírným řádem, žít v souladu s energiemi, jež jsou moudřejší než náš omezený náhled. To všechno lidé kdysi věděli.

„...měla jsem vizi nás dvou: s několika dalšími ženami v bílých kněžských rouchách jsme stály v kruhu ve starověkém egyptském chrámu. Některé ženy plakaly a všechny byly velmi smutné. Právě jsme se dozvěděly, že se blíží vojáci pověřeni zničit chrámy a uvrhnout nás do zajetí. Politické a duchovní hierarchie byly poraženy a chrámy Seta, temného a na strachu založeného náboženského řádu, měly nahradit posvátné chrámy světla. Jako skupina jsme se rozhodly spálit chrámové věci a vzít si jed – pokojná sebevražda se jevila jako lepší osud než znásilnění, snášení krutostí a útlu, což byla naše další možnost. Řekla jsem ženám: „Až cyklus temnoty skončí, vrátíme se a znovu probudíme vzpomínky na chrámové učení.“ Jedna z mladších žen ze sebe zajímavě vysoukala: „Ale jak se to může stát? Všechno, co jsme milovaly a pro co jsme tak tvrdě pracovaly, bude ztraceno.“ Odpověděla jsem: „Má drahá, jestliže jsem o tom už dříve snila a přinesla to našemu lidu, pak to v pravý čas udělám znovu.““ (Amorah Quan Jin: Plejádská světelná terapie)

Intelekt je příliš mladý, než aby chápal hlubiny lidské duše, pronikl ke všem vrstvám a tělům člověka a proměnil stará zranění v úrodnou moudrost. Přesto může být dobrým pomocníkem při rozpomínání na ztracenou minulost. Mnoho tisíc let se určité informace postupně ztrácely, až byly zapomenuty (potlačeny, zakázány, spáleny v knihách, překrouceny, zamlčeny). Nyní se vynořují s velkou silou a mohou nám pomoci navázat nit, procítit, co je ještě přínosné a co už ztratilo pulsující energii pravdy. S tím se potom můžeme vědomě rozloučit. Nyní jsme však spíše ve fázi, kdy stále ještě vědomě nechápeme příliš mnoho z naší reality, kam dospěla a kde jsou kořeny jejích problémů. Esther Harding, jungiánská psychoanalytička, říká, že dnes, kdy jsme ztratili kontakt se svojí lunární stránkou – s čistou intuicí, nevědomím a cítěním – je důležité se to vše znovu učit vědomě skrze pomůcky, které ovládáme: slovo a jazyk. Naše cítění a instinkty jsou zanesenou studnou a jejich čištění ještě nějakou dobu potrvá.

Vystudovala jsem hebraistiku a kulturologii. Vždy mne fascinovaly kořeny – rodinné, rodové, kulturní, náboženské. Židovství pro mne představuje přetrvávající spojení s dobou neuvěřitelně vyspělých civilizací, pouto s dobou, kdy tělo, duše a duch nebyli rozštěpeni platonským obrazem reálného světa jako pouhého odrazu nehmotných idejí a křesťanským znehodnocením těla a jeho potřeb, novověkým racionalismem a postmoderním unikáním. Hebrejský jazyk Bible ještě uchovává stopy dávné starověké moudrosti, že Božství může být celistvé, ženské i mužské: v překladu se však tyto stopy ztrácí. Archeologické nálezy dosvědčují uctívání žen a ženského prvku po celé oblasti Staré Evropy, Středomoří a Předního Východu, tedy oblastí, které považujeme za kolébku naší biblické židokřesťanské kultury. Proč se o tom neučíme ve škole? Ano, tak by mohl znít podtitul této knihy: „Všechno, co nám ve škole neřekli (a věděli proč)“. Znamená to totiž, že bychom mohli začít přemýšlet a procítovat, co v nás informace mění. Je možné, že by válka byla naučené chování, a nikoli lidská přirozenost, jak je nám předkládáno? Je možné, že byly objeveny kultury beze zbraní a obranných staveb? Je možné, že byly objeveny kultury bez hierarchického uspořádání? Je možné, že byly kultury, kde muži a ženy žili v harmonii, trávili své dny zemědělskou prací, tancem a hrami a požívali stejných práv? Když to šlo tehdy, proč to nejde nyní?

„Pamatujte, že můžete být klidným bodem v bouři. Okolo vás může zuřit chaos, ale vy můžete tvořit prostor pro nové vynořující se paradigma a rozšířené vědomí našeho lidského společenství. VY jste druhým příchodem. MY jsme druhým příchodem. Co přichází? Vzkročení do naší pravé podstaty a síly, tvoření fyzické reality, která odráží naši skutečnou přirozenost lidských bytostí – radost/světlo/lásku. Všechno ostatní jsou nízkovibrační hry. Můžeme se podívat do očí druhého člověka a skutečně VIDĚT.“

*Čas spasitele je pryč, je tu čas naší svrchovanosti a nezávislosti. Je to vzrušující cesta růstu a objevů.“
(Inelia Benz: newsletter 2. 5. 2013)*

Stojím před úkolem sladit protikladné energie a vytvořit z jejich spojení smysluplné dílo. Psát o ženské spiritualitě – samotný termín je zavádějící – je protimluvem. Intelektuální hodnocení, zachycení živé energie slovem, náleží mužskému principu. Používám tedy mužský nástroj k zachycení ženské reality: historie, mýtů, obrazů, snů, vizí. Používám mužský nástroj k popisu všepromokající energie, kterou vnímám a pro sebe pojmenovávám jako energii Bohyně. Cítím, že je to v pořádku. Jazyk a slovo jsou projevem mého vnitřního muže a je to on, kdo je teď vědomě dává do služeb ženy. Je jejím velkým dlužníkem... a z této spolupráce může po letech oddělení a nepochopení vyrůst skutečná úcta a spolupráce. Píši tedy na prvním místě pro sebe, jak dělám vždy, když cítím, že se nějaké téma mého života – sladěné s tématem kolektivním – uzavírá. Věřím ale, že vyslovené a napsané může být přínosem a inspirací i pro jiné ženy a muže.

Pracuji s prameny, pokud jsou, a s akademickým bádáním, pokud nelpí na starých přesvědčeních. Oceňuji všechny akademiky, kteří vstupují do nejistých vod a vyslovují výbušné hypotézy. Někdy je úsměvné, s jakou opatrností vyslovují názor, který jako pravdivý fakt a osobní zkušenost vnímají samozřejmě a jasně lidé se schopností regrese, autoregrese, vize a přístupu k informačnímu poli. Chápu, že tyto zdroje informací jsou vědou zlehčovány jako nespolehlivé, subjektivní či dokonce nesmyslné. Je mnoho těch, kdo je zneužívají. I proto se snažím zdroje informací rozlišovat. Vážím si obou přístupů a oba používám. Volím tedy i neakademický přístup. Umožňuje mi ptát se a hledat hlubinné souvislosti, věci pod povrchem. Bohyně si vždy zachovává svá tajemství – a my vždy budeme toužit po jejich odhalení.....

Příkladem ženy – vědkyně, která ve své práci volila akademický i neakademický přístup, je mi Marija Gimbutas. Vynikající litevská archeoložka po své emigraci do USA vydala několik knih o civilizaci Staré Evropy (6 500 – 2500 př. n. l.) a vyslovila v nich odvážné hypotézy o symbolickém jazyku Bohyně v této civilizaci uctívané. Její práce byla v akademických kruzích odmítnuta pro „nedostatek důkazů“. Jak můžete mít důkazy pro smysl a význam kreseb, sošek, jedinečných souborů náleží v určitém množství a konfiguraci, v kulturách, jež neznaly písmo? Gimbutas měla odvalu překročit hranice od pouhého popisu náleží a opakování bezpečných teorií k interpretaci a hodnocení kulturních systémů. Její teorie může být jednou z mnoha a já ji vnímám jako relevantní. Mimochodem, zcela neakademicky, v jejím horoskopu se harmonicky snoubí kvality Vodnáře a Ryb – odvahy měnit staré pořádky, vizionářství a intuice.

Druhou velkou inspirací je mi psychoanalytička Marion Woodman. Ve svých knihách píše o „věčném ženství“, jeho návratu a potřebě přijetí. Její knihy mají ženský charakter – po jejich přečtení nedokážete exaktně říci, o čem vlastně byly, ale jste proměněni. Nemůžete odolat. Její horoskop (opět neakademicky) je jedinečný: konjunkce Slunce, Luny a Merkura ve Lvu v domě Lva, jasná převaha ohnivého, tedy mužského prvku, sluneční vědomí. Důkaz ideální spolupráce vnitřních osobností muže a ženy.

Informace bez vášně a prožitku jsou pouhým mentálním konstruktem. Nemají sílu měnit naši realitu k lepšímu. Pouhá intelektuální fakta v sobě mají potenciál manipulace. Současná devalvace slova a informace jsou obrannou reakcí na jejich zneužívání. Tato kniha je psána ze srdce – starověkého sídla jak rozumu, tak citu, sídla vědomí a rovnováhy mezi instinktivní/zvířecí a duchovní/lidskou stránkou člověka.

At' je i vaše srdce rozechvěno .... Něco hluboce pohřbeného se probouzí... Bohyně znovu vystupuje, „krásná jako Luna, čistá jako žhoucí Slunce, strašná jako vojsko pod praporci....“... Vzpomínka prostupuje celým tělem, myslí, všemi realitami... a plně přijata a uctěna může ve své staré podobě odejít, aby uvolnila místo podobě nové.... Nové realitě, nové Zemi. Kruh se uzavírá, ve Zdroji, Prázdnostě, Velké Děloze, se rodí nový cyklus. At' jsme tomuto zrodu přítomni plně a vědomě.

Terezie Dubinová

Jičín 24. září 2012 – 30. července 2013

ODKAZY:

Citace o vědkyni, (kvantové) fyzičce Mary Maloneové (která zjistí, že částice hmoty mají vědomí – a vzápětí je její projekt zastaven „z nedostatku finančních prostředků“) a o mladé dívce Lyře Bellaqua (která ji donutí překročit zaběhnuté přístupy a podívat se na svět novými očima) pochází z trilogie „Jeho temné esence“ autora knih pro mládež Philipa Pullmana (druhý díl „Jedinečný nůž“, str. 96). První díl, „Zlatý kompas“, byl zfilmován s úžasnou Dakotou Blue Richards. Trilogii doporučuji všem nám, kdo potřebují léčit trauma tzv. prvotního hříchu, církevního odsouzení sexuality Adama a Evy v biblické zahradě Eden. Lásku Lyry a Willa, dívky a chlapce z různých světů, nemohou zastavit ani představitelé starých náboženských mocenských struktur. Stávají se novými Adamem a Evou – svobodnými a čistými.

Citát z Amory Quan Jin přesně vystihuje pocity mnoha žen a autorek, které budu citovat. Jako bychom po dlouhé bouři roztahovaly svá motýlí křídla. Jde to ztuhla....., ale svoboda je sladká. Úctu k ní máme právě proto, že jsme ji na tak dlouho ztratily.

Duchovní učitelku Inelii Benz si vždy ráda přečtu nebo poslechnu.